

ČESKÁ KNIŽNICE

NAKLADATELSTVÍ HOST

Jan
Čep
POVÍDKY

Domek

K obědu byly buchy jako med a den byl plný radosti, když slečna učitelka otevřela okna do zahrady a vpustila do třídy potok šeríkové vůně. Děti potom zazpívaly „Máj, máj, máj, zelená se háj“ a „na noc k lesu letí vrána, písnička je dozpívána“, brašničky jim na zádech zahrkaly a cesta od školy úvozem ke kříži a k myslетickým humnám běžela záříc před nimi uprostřed pampelišek a stínů mladého žita.

Když Jeník s Aničkou přišli domů, chlív byl otevřen a v korytě hrabaly slípky; byl čas polní práce a jenom stařeček dodělával za zahrádkou otýpky. Děti se ani nešly za ním podívat, má vždycky mrzuté napomenutí ve vráskách okolo úst, sedí za špalkem a jeho sekyrka dělá tvrdošjně fuk fuk navzdory špačkům napodobujícím před budkou na hrušce všechny hlasy světa.

Brašničky vlítly do kouta mezi staré hadry a Jeník, objeviv buchy v almárce, vykřikl: „To nám naši nechali k svačině!“ Pak uchvátil větší kus a Aničce ponechal menší a nezdržel se už v kuchyni, která dnes pro samý spěch nebyla ani zametena. Nevíš, Aničko, že je to tvá práce? Ale Anička nedbá na nic a běží za Jeníkem.

Frantík ševcův tahá už v zahradě desky (beztoho zas skočil přes zídku, kde by se tu vzal tak brzy?) a Božena Tichých vyplachuje zelenou láhev, kterou vytáhla z bahna u studny.

„Honem, honem,“ křičí Frantík, „budeme si hrát na domek!“

Z kamení a špalků se udělají pilíře a pod kůlnou se válí všelijakých prken, a ta se zrovna hodí za stůl a za lavičky; stačí je přetřít mokrým hadrem a vyfoukat ze štěrbin škvory a stonožky. Děvčata se hned shánějí po pentličkách a Frantík na ně křičí, ať počkají s parádou, až budou postaveny zdi. Jeník zas jenom mudruje a chtěl by mít všecko bůhvíjak krásné, ale když něco postaví, hned to spadne a Frantík to teprve musí udělat po svém.

Než to bylo hotovo, všichni se zapotili a nejmíň stokrát se pohádali a Frantík jednou praštil o zem kusem dřeva a zvolal: „Fiksmordie, že půjdu domů!“ a ostatní se podrobili jeho mužné převaze.

Když byl domek postaven, měl jen dvě zdi, jednu zastupoval plot a druhou byla skutečná zeď sousedových chlévů. Druhých dvou nebylo třeba, neboť velká hromada hlíny uzavírala tento malý svět před bludným prostranstvím zahrady. Stropem byly dva veliké bezové keře, sklánějící se obyvatelům z obou stran nad hlavami a pokládající na stůl a na lavičky vonnou síť stínů a slunce.

Jeník si vylezl do vidličnatého kmene a podepřel si bradu o kolena. Frantík mu vynadal, co si myslí, nemíní-li už nic dělat, ale kamarád se na něho podíval naprosto nechápavě. Frantík se dopálil, zavolal na děvčata na hromadu hlíny a ukázal jim, jak se dělá mouka. „Však budeš chtít jíst!“ pohrozil Jeníkovi, ale když viděl, že s ním nic nespraví, pustil se do vyřezávání jakéhosi neobyčejného nástroje, který nebyl nikdy dokončen.

Jeník zatím, proměniv se, procházel se mezi stébly trav, jež rostla alejemi mezi lavičkami a stolem; lysá pěšinka vcházela sem jako do dvora a přívětivě zvala, jako zvou cesty venku, jenže po ní nemohl nikdo jít, prostor byl uzavřen jako svět, větvičky s měkkým listím visely až k zemi a zelené ticho spouštělo křídla jako snící pták. Ale znenadání si ticho posteskl, bůhvíproč. Právě v té chvíli, když si Jeník pomyslel, jak dobře by tu bylo

zůstat a nikam odtud nechodit, usedla si tesknota do listí a domeček si zívá.

V Jeníkovi se něco sevřelo, div mu slzy nevstoupily do očí. Vždyť to nejde, vždyť venku je svět, a o tom by pak nic nevěděl! Už chtěl rozhrnout větvičky a stoupnout na hlinu, ale ještě jednou si prohlédl „domek“, aleje travnatých stébel a pěšinku pro brouky, kterou on nemůže jít, malý svět musí zůstat opuštěný a marně krásný, nikdo se o něm nedoví...

Anička s Božkou seděly na hlině a pekly vdolky. Frantík ležel na bříše kousek od nich a foukal do jakési díry. „Co to tu máš?“ ptal se Jeník. „Vždyť vidíš, mlýnek!“ odsekl Franta a víc se o Jeníka nestaral.

Jeník se otočil k děvčatům, ale než otevřel ústa, spustila obě křik, že jim pošlapal pečivo. Odešel tedy za hrušku a díval se do nebe. Jeho modrost byla nasycena sladkou září a listí na stro-mech od ní přijímalo blažený odlesk. Hošíkovy oči stoupaly výš a výš: „Bože, jak je možno jít pořád dál a dál, a nikdy nedojít na konec? Jak je to hrozné, žádný konec!“

A vtom se čehosi ulekl: vždyť konec je také nemožný! Kdy-by byla zeď na konci světa, probourala by se, a zas by tam byla díra...

Jeníkovi se zatmělo v očích. Když prozřel, uviděl Frantíka, Božku a sestru Aničku. Chtěl jít k Frantíkovi, ale hned ho napadlo, že Frantík jistě neví, že nikde nemůže být konec, že se zeď může probourat a zas musí být cosi dál. Také Božka nic neví. A Anička? Jeník strnul. Anička to ví! Právě se na něho po-dívala svýma velikýma očima, plnýma úzkosti, a její zamazané ručky se bezradně zakomíhaly. Proč to jenom Jeník a Anička vědí, a proč to ostatní chlapi a děvčata nevědí?

Jeníkovi bylo hrozně smutno. Rozběhl se za zahrádku, stařeček mu to jistě nějak vysvětlí, stařeček ví všechno a nebojí se ničeho. Ale když přišel k špalku, byl už stařeček pryč, jenom se-kyrka tam trčela tvrdě zařatá a obracela k Jeníkovi železné týlo. Jeník se pomalu loudal za humna, sedl si na trávnik a hladil jej hřbetem ruky. Měkčnost trávy mu pronikala až do duše. Dlouhé zelené pole leželo před ním a zachvívajíc se tajnou blažeností

klanělo se nebi. Jeník položil hlavu do trávy a rozplakal se nevýslovnou tesknotou.

Po večeri šla maminka do sadu pro peřiny. „Ty budou vonět!“ povídala cestou Jeníkovi, který šel s ní.

Když vstoupili do mokré trávy, užasle vdechovali krásu večera, v kterém svítila ohromná koruna staré hrušky, rozkvetlá zázračně do poslední větvičky.

„Maminko, dívej se, jak jsou stromy k sobě nakloněny, jak jsou tiché!“ šeptal Jeník.

„Sedneme si na chvílku,“ řekla matka a vzala synkovu hlavu na klín.

„Mami, proč je slyšet šumot, i když je největší ticho?“ ptal se Jeník. Když matka mlčela, vzal ji prudce kolem krku a vypravoval jí o domku, jak musil zůstat opuštěn.

Matka hleděla polekaně do vytřeštěných očí Jeníkových, který nedočkavě vyrazil: „Mami, jsou hvězdy tuze daleko?“

Nekonečně laskavá ruka matčina mu přejela po vlasech s nevýslovnou něhou: „Jeníčku, věř, nejsme sami a nic nemůže být nadarmo. Snad se jednou všechno dovíme.“

Pak spadly její ruce do klína a celá její bytost se vzňala modlitbou, aby Bůh neopouštěl její dítě, až nebude stačit k jeho utišení příklad její důvěry.

Bouře

Sotva se stočila cesta za roh, vyvstalo za střechami nebe, usmrčující svou černou výhrůžkou jakoukoliv nadějí. Cesta se strachem přikrčila, krávy svésily hlavy až k zemi a vůz přestal klapat, avšak otec si přitlačil slaměný klobouk, jehož skývy mu vítr ohýbal, a zvedl bič v ruce nad loket obnažené, s žilami tlustě naběhlými. Leč hvizdot biče oněměl, když se ozvalo zaprašnění, trhající jim nebesa přímo nad hlavami, a Jeník se zachytil matčiny ruky. Ale hned se jí pustil a zbledl ještě víc, neboť i v matčiny oči přistihl hrůzu. Každý se musí bát za sebe a jeden druhého nemůže zachránit! Otec se na něho ani neohlédl, prudce škubal opratí a košile na zádech se mu nadouvala větrem. Matčiny oči na něm konečně spočinuly, ale chtěly ho učít odevzdanosti: „Pán Bůh o nás ví!“ Jeník se však bál a chtěl záruku, že nebude zabit.

Dědina klečela vzadu pod stromy a vůz byl už uprostřed polí, krajina se tiskla k zemi jako koroptev, ženy utíkaly bosy, s hlavami sehnutými, muži s kosami na ramenou, dvě dlouhé řady nezmandelovaných snopů ležely od jednoho konce na druhý jako pobité vojsko a fůry se narychlo dokládaly a hrbily hřbety

před hněvem nebes, znovu a znovu se otvírajících. Jen dřevěný kříž stojí tiše na rozcestí a rozpíná ramena do hrůzy mraků.

Zůstane tu brzy sám a snad mu blesk urve půlku těla, a pak tu bude stát zas, mlčenlivý Trpitel a Bůh lidmi opuštěný, strašlivý symbol, jehož se i rouhači troufají dotknout jenom v opilosti.

Teď ryjí do prachu směšné stopy své ubohosti, ponížení strachem, k dědině touží a čím jsou jí blíží, tím je jim lehčeji. Jeník se za nimi dívá a závidí jim: hle, Skládalovi byli před chvílí až u silnice, a teď už zatáčejí k humnám, vítr bere ženským sukňe a odkrývá jim kolena, už je nevidět, otvírají asi právě vrata, střechu mají nad hlavou a nad střechou korunu veliké jabloně, pod nohama suchou půdu a říkají si, hledíce do mračen: „Jak je nám dobře, že jsme doma!“ A vlaštovky tichounce štěbetají a sotva hlavičky vystrkují z hnízda.

Jeník si myslí: „Sedět tak nyní pěkně u okna a dívat se, jak slípky utíkají pod kůlnu!“ Však zarazí se, otec stojí vztyčen nad žebřím a matka dělá kříž při každém zablesknutí. Jeník vidí zdola otcovu postavu proti černému nebi, ani kabát nemá na sobě, matka hýbe potichu rty, kravky kývají hlavami a přimhuřují oči, kdykoliv zahřmí.

„Sedět tak v suchu u okna,“ napadá znova Jeníka, ale hned potom pohlédne na otce a na matku a nemůže polknout, cosi těžkého v něm roste, překážka neodstranitelná...

Vůz skočil přes mez a vyjíždí na roli a Jeník jde s bičem ke krávám, aby se neplašily. Matka už podává snopy. Jeník hladí Stráčenou po čele a strachem se modlí: „Anděle boží, strážce můj...“, a pak říká: „Pane Bože, ať naložíme aspoň sedm mandelů.“ Bojí se hrozně a zapomíná dýchat, ale doma by už nechtěl být, leda s tatínkem a s maminkou; nic by nepomohlo, kdyby jen sám byl v bezpečí...

Už dva mandele jsou na fůře a z třetího zbývá pár snopů; Jeník svírá netrpělivě pěsti, když to s některým snopem trvá příliš dlouho, a teď, hleďte, ještě se ke všemu povříslu rozvázalo, teď zas byl snop příliš těžký a spadl matce nazpátek, fůra je vyšší a vyšší, už jen dva mandele, a bude to!

Otec stojí nahoře bez klobouku a po ruce mu teče krev, maminka, chudák, v modré sukni se napíná a nemůže dosáhnout, zrní a vousy jí padají do očí, do úst, za košili, pot jí teče po tváři a nemá kdy si jej utřít, černá prohlubeň visí už nad samou hlavou a praští to v ní, až nohy podklesávají; Bože, ještě jeden mandel!

Jeník bere Stračenu u huby a pojíždí k tomu poslednímu; travička mezi strniskem se chvěje v černém větru, neboť černé je vše, země, nebe... Jeník vzhlédl, otcova bílá tvář zůstala přibita k mračnům, strašná svítivá hloubka se za ním rozevřela a krávy sražený děsným úderem spadly na kolena; otec se svezl po fůře k zemi, zatímco matka se chytila klanice, bledá jako smrt. Jeník plakal a spínal ruce, ale nemohl si vzpomenout na žádnou modlitbu.

V mracích to hluboce domumlávalo a déšť se spustil; otec šel nejistým krokem ke kravám a pomáhal jim na nohy, matka utírala Jeníkovi slzy, hladila ho po vlasech a nemohla ze sebe vypravit slova. Fůra se zakymácela a poslední mandel zůstal na poli, nebe se řítilo k zemi těžkými proudy deště.

„Stoupněte na kolo!“ křičel otec, ale dunivé zaburácení pohltilo jeho slova a vůz sklouzl po mokřím svahu; kolo stálo okamžik ve vzduchu a fůra se jen zázrakem nepřevrátila. Ale i zázrak přijali v této chvíli samozřejmě, odhodláni na smrt jako na život.

Otec šel sehnout nad předním kolem; kůže mu svítila přes košili a voda vystříkovala z bot, ale nevěděl o ničem, všecek proměněn v napětí, jímž zachycoval každé zakolísání fůry, a nesměl být překvapen ani úderem hromu, kterým se skončí vše.

Matka odtahovala Jeníka od fůry, neboť tam je nebezpečí větš; jenom tatínek tamtudy musí jít, nikdo tam nemůže jít místo něho, staň se co staň...

Jeník najednou ucítil chuť hlíny v ústech a div se nezakl sladkou pokorou, jež ho tiskla k rozmoklé zemi a zároveň ho zbavovala tíže. Hledal očima otce, ale viděl jenom přihrblá záda, a najednou prásk! obě krávy ležely na kolenou, otec se zvrátil

na břeh a ohlédl se na matku s Jeníkem a v očích měl už únavu. Déšť stál jako zeď mezi nimi a dědinou: ó Bože, což tu přece zahyneme? Však hle, trpělivé oči krav se první otevřely a zvířata se sama od sebe opřela do prostranků, lidé jenom následovali v mrákotách.

Kříž se vynořil ze tmy s rameny rozpjatými. Všichni tři se modlili nahlas, jdouce mimo.

Cesta od kříže k humnám vedla takřka oním světem, a když se první zídky ukázaly, jejich radost byla nenadálá a krásná jako nezasloužená odměna. „Jsme opravdu naživu?“ tázali se, bláto mezi prsty bylo tak teplé, lípy voněly a déšť ustával. Otec se konečně obrátil a usmál se tak čistě bledou tváří, jak ho Jeník nikdy dosud neviděl. Matka se ještě neodvažovala, smích se jí zdál ještě rouháním.

Pak se podívali na sebe a na promoklou fůru. „Říkala jsem, abychom už nejezdili,“ povídala matka, ale pak se taky zasmála, neboť se nikomu nic nestalo.

Jeník šel k Stračeně, ale zadržel ruku, napřaženou k pohlázení, když viděl, že jí tekou z otevřených očí veliké slzy. Nevěděl, že krávy mohou taky plakat.

Dvojí domov

Když vyšli na kraj lesa a cesta sestupovala strání pod Rampachem, rozvážně si vedouc dole širou rovinou, obrátila Srna nazpět své vejcovité oči a zdlouha zabučela. Chalupník Roubal ji tahal za ohlávku a jeho žena, aby ukonejšila krávu, popleskávala ji po zadku: „Pojď, pojď, však si u nás zvykneš!“

Roubalka předvídala smutný úděl bezstarostné pastevnice z hor (sama strávila své panenství žnouc trávu na horských stráních) a byla by ji raději přemlouvala laskáním a příkladem své hlavy pokorně nakloněné, ale její muž se nakonec rozkřikl tvrdým hlasem a švihl Srnu čerstvě uříznutou hůlkou, až jí naskočil na kůži tlustý pruh. Kráva ulekaně poskočila a Roubalka v duši politovala novou spolutrpitečku, klusajíc unavenýma nohama dolů k dědině.

Chalupník Roubal udělal koncem své hůlky kříž na prahu chlěva a vlekl novou krávu do teplé tmy, z které dýchaly dvě široké nozdry Stračeniny družce na uvítanou. Nejprve se zdráhala, ale pak, upamatována pronikavou tvrdostí hlasu, vrhla se střemhlav do neznámé díry a dveře se za ní zavřely jako voda za utopencem — — —

„Nechce pít,“ povídala Roubalka před večerí muži, ale Roubal ani nevyndal dýmku z úst.

Roubalka se tiše schoulila nad polévkou a vůně páry, vystupující z brambor, jí připomněla příliš tklivě ohně v rodných horách, když ulehlá cesta stoupala strání a končila se pod samou oblohou, mateřídouška voněla naposled a večer pod kopcem kouřil domov. Dnes musila znovu jít známými cestami, kouř zase stoupal z ohňů, ale muž spěchal a nedal se jí zastavit a jenom zdaleka mohla zahlédnout nahnutou střechu, pod kterou teď žijí cizí lidé.

Roubalka dlouho polyká polévku a tesknota ji svírá jako onoho večera, když jí dům jejího muže poprvé zpustl a ona by se byla tak ráda navrátila do svých hor.

Sotva vyšel muž na dvůr, aby prozkoumal oblohu a zastrčil vrata, sedla si Roubalka na práh u peci a její hlava, kterou tak dávno nikdo nepohladil, se prudce otřásala na ubohých kolennou. Tikot hodin a oddechování spících dětí přerušovaly její vzlykot. Ale už se ozvaly kroky na zápraží a Roubalka se dala do umývání nádobí, hluboko skloněna nad škopkem.

Chalupník vstoupil, zouval si boty (hlína se mu sypala z přehrnutých kalhot) a řekl ledabyly: „Srna už leží. Zítra ji zapřáhnu.“

Zhasil světlo a ulehl těžce, zatímco žena úzkostlivě dusila deroucí se vzlyky.

Noc milosrdně potáhla oživené jizvy hojivou pokožkou, a když první vůz projel návsí dosud modrou, Roubalka vstala z lože, vzala pohrabáč a rozdělávala oheň. Zdi na dvorku neměly ještě své denní lhostejné podoby, a když otevřela chlév, obě krávy obrátily hlavy ke dveřím a vítaly ji společným pohledem.

„Nu, už jste si pověděly své tajnosti?“ otázala se Roubalka, smutně se usmívajíc, a krávy po ní natáhly jazyky; nedala se však lízat. Naložila jim na koryto jeteliny, usedla na stoličku a jasně proudy mléka zazvonily o modravý úsvit.

Zatím i Roubal vstal, obešel dvůr, mazal vůz, chystal brány a spravoval chomout pro novou tahounku. V kuchyni skákal plamen po podlaze, na plotně syčela pára a děti se začaly probouzet při známém zvuku kávového mlýnku. Hlasů přibývalo

i světla, okna řinčela těžkým hřmotem selských povozů a noční mraky, uhnuvše k horám, zůstavily uprostřed oblohy poloviční tvář měsíce, stydlícího se za svou nuzotu před skvoucím východem.

A Roubal už vyvádí krávy z chléva (chumáče mokrého hnoje táhnou za sebou přes práh), a zatímco Roubalka zapřahá Strachenu na straně podsední, její muž se dlouho zaměstnává štíhlou a vysokou horačkou a zálibně si prohlíží její vztyčenou hlavu s malými růžky. Konečně je všecko hotovo a Roubal praví ženě slavnostněji než jindy: „Otevři vrata!“

Špičkou bičičště rýsuje kříž před přední nohy krav, pobídne je a vyjíždí na náves. Žena doprovází soucitnými očima opatrně krácející horskou krasavici.

„Budeš si těžko zvykat Roubalovu chomoutu!“ myslí si Roubalka a dodává potichu: „Ale musíš si zvyknout, i já jsem musila!“

Tak plynul čas a Srna si zvykala, a ač ji zpočátku silně vábily travnaté břehy vedle úvozových cest, napomenuta palčivým švihnutím biče vracela se poslušně do kolejí rovně ubíhajících uprostřed polí daleko rozložených. Cesty na horách jsou jiné, víc se brouzdají rosou a často musí bosýma nohama přes potok, mají útlejší boky a je krásné, jak sbíhají z návrší tancujícíce, nevšimavé k času. Ale cesty v rovině mají přesně vyměřeno své místo mezi pravidelnými obrazci polí a nutno jít poslušně, kam nás vedou, a krávé se nelze popásat, kde ji napadne. Chalupnická kráva se nesmí vyhýbat chomoutu (boky jsou odřeny od prostranků) a od rána do poledne, od napoledne do soumraku táhne pluh; kolik brázd, tolikrát musí pole přeměřit, a když zazní klekání, je polem rozseto bezpočtu hlubokých stop rozšípeného kopyta, v kterých budou na podzim spát koroptve vyděšeným spánkem.

Nežli však zkrotla docela a připodobnila se krajině starostí nízko nahrbené, odvážila se naposled krutého tance na zoraném poli, při kterém lidé daleko široko nechávali práce, a ti, co byli blíž a troufali si, volali na Roubala: „Člověče, mějte rozum, vždyť vám to dobytče zdechne!“

Ale chalupník nevěděl o sobě, byl bledý, oči měl vypouleny a bil krávu obráceným bičičtím, a když mu z něho zůstala v rukou jenom tříska, zdvihl motyku a mlátil krávu toporem a zvíře se už nakonec přestalo bránit.

Roubalka stála opodál s rukama sepjatýma a neodvažovala se hlesnout. Věděla, že před mužovým hněvem není útočiště, jako před bleskem nebo povodní.

Od té doby byla „horačka“ jako beránek, napínala prostranky ze všech sil a paráda z ní pomalu oprchávala. Věšela nízko hlavu jako krávy jiných chalupníků, a když ji ráno vyváděli, ani ji nenapadlo, aby si poskočila. Čas plynul a její podoba se přizpůsobila kraji a chalupě Roubalově a každý, kdo ji spatřil, věděl ihned: „To je Roubalova kráva!“

Zestárlý obě, kráva i hospodyně, a krásy jim nepřibýlo, a měl-li kdo zavolat na krávu: „Srno,“ cítil přespříliš, že se to jaksi nehodí...

Až jedné noci, podivně osamělé podzimní samotou, když listí padá, vyděsila se Roubalka ze spaní a marně se pokoušela zachytit okraj šťastného snu, který ji učinil mladým děvčetem žnoucím travu v lese nad rodnou chalupou. Však ďábel naší dětské víry, jenž vyjíždívá za měsíčních nocí orat se spřežením lidských zatracenců, přerval příšerným svistem svého biče Roubalčino blažené snění, a ubohá žena, matouc si čas a nemohouc rozeznat, dlí-li na tomto nebo na onom světě, seděla na chvíli na lůžku a třeštila oči do noci měsícem proměněné. Vědomí se sice poznenáhlu vyjasnilo a věci se staly známými, ale to poznání bylo jen novou hrůzou, že svět je dvojitý. A pak teprve přišel náhlý náraz a bolest příliš všední.

Roubalka si přehodila sukni a mrzutě vyšla na dvůr. Roubal bos a v podvlíkačkách stál uprostřed sadu a rozháněl se bičem. Srna pádila se zdviženým ocasem od studny k humnu, přetržený řetěz jí visel na krku a noc byla tichá jako beze vzduchu.

Dlouho trvalo, než se jim podařilo zavřít zdivočelou krávu a uvázat ji ke korytu; dlouho svítil měsíc, a splašené dobytče, řinčíc řetězem, míhalo se mezi stromy a divoce větríc nahánělo

hrůzu. Dvě směšné lidské postavy v nočním ustrojení se třásly, když kráva, která se dá třikrát za den nakrmit a podojit, sršela z očí oheň a nepoznávala jejich hlas. Konečně sehnula hlavu a vešla do chléva tiše, sama od sebe. Roubal se ji tentokrát neodvážil ztlouci.

Měsíc svítil a bylo jako ve dne. Roubalka nemohla dlouho usnout, viděla chalupu v horách pod lesem, jeden došek trčí ze střechy a měsíc se jím na chvíli zastíní. Ale cosi navěky odešlo, otec i matka jsou mrtvi, jinde je skutečnost...

Ráno bylo slunce pokojné a noční příhoda byla jako sen. Srna šla tiše k vozu, tiše kráčela cestou rovně ubíhající mezi poli daleko rozloženými.

Roubalka však tékala toho dne chalupou jako bez duše, chvílemi se zastavovala a podpírala zjizvenýma rukama hlavu už šedivější. Sen o prvním domově, nenadále procitlý, jí zanechal v duši tesknou do smrti otevřenou.